

РЕШЕНИЕ

№ 3951

гр. София, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА**

при участието на секретаря **СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА** Гражданско дело № 20221110123074 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ, чл. 215, КТ, чл. 224, ал. 1 КТ, чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1, 33Д.

Ищецът **Г. И. Б.** твърди, че е бил в трудово правоотношение по силата на трудов договор № 088/29.10.20г. с ответника „МСМС“ЕООД, което е прекратил на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ. Сочи, че макар да е престирирал работна сила съобразно уговореното ответникът не е изпълнил задължението си да му заплати дължимото брутно трудово възнаграждение за периода м. 11.2020г.- м. 12.2020г. в размер на 1220лв., което се претендира заедно със законна лихва от датата на исковата молба в съда- 29.04.22г. до изплащането му. Претендира и мораторна лихва за забава върху трудовото възнаграждение в размер на 159,45лева общо за периода 30.12.20г.- 29.04.22г. Претендира осъждане на ответника и за сумата от 2258лева – неизплатени командировъчни средства за 33 дни, поради това, че е бил командирован в периода 29.10.20г.- 30.11.20г., заедно със законна лихва от датата на исковата молба в съда, както и мораторна лихва в размер на 301,69лв. за периода 04.01.21г.- 29.04.22г. Поддържа, че не е използвал платения си годишен отпуск за 2020г., поради което му се дължи обезщетение, равняващо се на 130лева, заедно със законна лихва от датата на исковата молба в съда, и мораторна лихва върху това обезщетение в размер на 17,37лева за периода 04.01.21г.- 29.04.22г. Претендира и обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ в размер на 610лева, предвид това, че трудовото правоотношение е прекратено без предизвестие на основание чл. 327, т. 2 КТ., заедно със законна лихва от датата на исковата молба и мораторна лихва за забава върху това обезщетение за периода от 04.01.21г. до 29.04.22г. в размер на 81,50лева. Претендира

разноски.

В срока по чл. 131, ГПК ответникът не е депозирал отговор на исковата молба. В съдебно заседание ответникът се представлява от управителя , който поддържа , че са налице плащания по исковите претенции на ищеца и представя писмени доказателства. Счита исковите за неоснователни.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК достигна до следните фактически и правни изводи:

По исковите по чл. 128, т. 2 и 215, КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД :

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. За уважаването на иска ищецът следва да установи че в процесния период страните са били в трудово правоотношение, че е претестирал съобразно уговореното, а за ответника е възникнало задължението за заплащане на месечно трудово възнаграждение, както и размера на същото.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

От представения по делото трудов договор с № 088/29.10.20г. , длъжностна характеристика, заповед за командироване, както и заповед за прекратяване на трудово правоотношение се установяват фактите относно наличието на трудово правоотношение в процесния период, по което ищецът е претестирал съобразно уговореното, а за ответника е възникнало задължение да му заплати трудово възнаграждение. Ето защо и на основание чл. 153 ГПК съдът приема осъществяването им за доказано.

От заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза се установява, че размерът на brutното трудово възнаграждение на ищеца е 610лв. месечно , както и че по силата на Заповед № 64/28.10.20г. и Заповед № 66/01.11.20г. ищецът е бил командирован общо в размер на 33дни, за което му се дължат 2258,98лева. Вещото лице е определило и размерът на обезщетението по чл. 224, КТ за неизползван платен годишен отпуск за 3,32дни, което възлиза на 101,26лева в брутен размер , а обезщетението за забава върху него- в размер на 12,18лв. Вещото лице е посочило, че от страна на ответника са осъществени плащания за възнаграждения в размер общо на 2042лева, като е останал незаплатен остатък от дължимите суми общо за трудови възнаграждения и командировки в размер на 1153,68лева. Вещото лице е посочило още, че от представените документи не може да се определи размерът на неизплатените трудови възнаграждения и командировки поотделно, тъй като направените от ответника плащания са общо за двата вида възнаграждения.

С писмена молба по делото , докладвана в съдебното заседание от 31.01.23г., ищецът чрез процесуалния си представител поддържа, че действително са извършени плащания от страна на ответника в посочените от вещото лице в експертизата размери. С молбата, докладвана в съдебното заседание, ищецът поддържа и моли да му бъдат присъдени със

съдебното решение останалите незаплатени и дължими от ответника –работодател суми в размер на 1153,68лева- незаплатено трудово възнаграждение и командировъчни; 549 лева – дължимо обезщетение по чл. 221, ал.1,КТ и мораторна лихва за забава върху него в размер на 73,36лв., за периода 04.01.21г.- 29.04.22г., ; 91,13лева- обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и мораторна лихва за забава върху това обезщетение в размер на 12,18лева за периода 04.01.21г.- 29.04.22г.

Предвид изслушаната и приета без възражения експертиза, която съдът кредитира като обективна и пълна, както и с оглед направеното от ищеца , чрез процесуалния му представител признание на неизгоден за страната факт – именно на извършено плащане на посочени в молбата на ищеца от 31.01.23г. възнаграждения , което представлява годно доказателствено средство , тъй като се отнася до факти, които имат значение за спора/относими факти/ и най- важното -тези факти са неизгодни за страната, която ги признава, т.е. тя да няма полза от тяхното осъществяване , съдът намира , че ответникът е останал задължен за заплащане на посочените от ищеца в молбата му от 31.01.23г. суми .

Съдът намира, че следва да бъде присъден брутният размер на дължимите , останали незаплатени , възнаграждения и обезщетения, съобразно заключението на вещното лице по счетоводната експертиза, защото това е дължимият размер на вземането по трудовия договор, което обстоятелство не се променя от факта, че върху трудовите възнаграждения се дължат задължителни осигурителни вноски и данъци, които работодателят е длъжен да удържи и преведе на държавата. Това е така, защото се касае до публични задължения на самия работник или служител към държавата, а действията на работодателя имат технически характер - работодателят извършва касовата дейност по начисляване и превеждане на дължимите от работника суми към държавата. Вземането на ищеца спрямо ответника за трудово възнаграждение включва и тази част от възнаграждението, което ищецът би дължал на трето лице /държавата или друг кредитор при евентуален запор/ и начисляването им като удържки от работодателя не води до погасяване на задължението на работодателя към работника по отношение на уговорения брутен размер на трудовото възнаграждение. Техническото задължение на работодателя за превеждане на сумите за данъци и осигуровки възниква в момента на реалното изплащане на трудовото възнаграждение, който момент ще настъпи при бъдещото доброволно или принудително изпълнение, като в последния случай сумата ще бъде удържана в рамките на изпълнителното производство. При отговор на този въпрос съдът съобразява и практиката на ВКС, постановена по реда на касационния контрол и обективизирана в решение № 166 от 25.02.2009 г. по гр. д. № 220/2009 г. на Върховен касационен съд и решение № 154 от 24.06.2015 г. по гр. д. № 6134 / 2014 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. отделение, според които може да се присъди брунтното трудово възнаграждение или остатъка от чистата сума за получаване след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, като следва решението да е ясно дали се присъжда брунтното трудово възнаграждение или се присъжда остатъкът след приспадане от брунтното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски.

В случая ответникът не ангажира доказателства, от които да се установи, че е платил дължимите данъци и осигурителни вноски .

Предвид изложеното съдът намира, че към момента на устните състезания в полза на ищеца съществува вземане за трудово възнаграждение и командировъчни в размер на 1153,68 лева, до който размер исковите следва да се уважат и за горницата над този размер- да бъдат отхвърлени. Мораторната лихва , изчислена по реда на чл. 162,ГПК възлиза на 145,82 лева за периода 30.01.21г.- 29.04.22г. До посочения размер искът следва да бъде уважен, а за разликата до пълния предявен – отхвърлен.

По исковите по чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 86,ал.1 ЗЗД :

Съгласно разпоредбата на чл. 221, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а работодателят му дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестиято - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение. Видно от трудовия договор срокът на предизвестие е едномесечен, доколкото друго не е предвидено. Не се оспорва обстоятелството и се установява от представените от страните писмени доказателства, че трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 327, т. 2 КТ. Брутният размер на обезщетението се установява освен от писмените доказателства по делото, така също и от заключението по съдебно-счетоводната експертиза -610лева . Обезщетението следва да се присъди в брутен размер, в който се претендира с исковата молба и се дължи съобразно изложените по-горе мотиви по отношение на трудовото възнаграждение. Ето защо искът следва да бъде изцяло уважен.Искът за мораторната лихва за забава върху него следва да се уважи до размер на 73,36лева съобразно заключението на вещото лице .

По исковите по чл. 224, ал. 1 КТ и чл. 86, ал.1,ЗЗД :

За уважаването на иска по чл. 224, ал. 1 КТ ищецът следва да установи прекратяване на трудовото правоотношение, без значение на основаниято, както и размера на brutното трудово възнаграждение, получено за последен пълен отработен месец.

От заключението на вещото лице се установява, че брутният размер на дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е 101,26лева , а дължимото върху него обезщетение за забава – в размер на 12,18лева. Обезщетението следва да се присъди в брутен размер, в който се претендира и се дължи, съобразно изложените по-горе мотиви, изложени по отношение на трудовото възнаграждение.

По разноските:

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски, съразмерно уважената част от исковите в размер на 329,05 лева – за адвокатско възнаграждение, платено по договор за правна защита и съдействие .

Ответникът също има право на разноски, като не е претендирал такива е не е

представил доказателства за извършване на разноски, поради което разноски не следва да му се присъждат със съдебното решение.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийски районен съд разноски по делото съобразно уважената част от исковите в размер на 300 лева – за държавна такса.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „М , ЕИК 111 да заплати на Г. И. Б. с ЕГН ***** на основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 215, ал.1,КТ сумата от общо **1153,68 лева**, представляваща незаплатена част от **брутно трудово възнаграждение за периода м. 11 и 12.2020г. и командировъчни за срок от 33дни в периода 29.10.20г.- 30.11.20г. , заедно със законна лихва върху тази сума от датата на исковата молба в съда- 29.04.22г. до изплащане на задълженията, както и мораторна лихва в размер на 145,82лева , дължима за периода 30.01.21г.- 29.04.22г., КАТО ОТХВЪРЛЯ ИСКОВЕТЕ** по чл.128,т.2,КТ и по чл. 215, ал.1,КТ за горницата над уважения размер на незаплатен остатък от общо 1153,68лева , до пълните им прявявени размери , както и исковите за мораторна лихва за забава върху незаплатено трудово възнаграждение и върху незаплатени командировъчни за горницата над уважения размер от общо 145,82лева до пълните предявени размери.

ОСЪЖДА „М , ЕИК 111 да заплати на Г. И. Б. с ЕГН ***** , на основание чл. 221, ал. 1 КТ сумата **610 лева**, представляваща **брутен размер** на обезщетение поради прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие на основание чл. 327, т. 2 КТ, заедно със законна лихва от датата на исковата молба – 29.04.22г. до окончателното изплащане на това обезщетение , и мораторна лихва за забава в размер на 73,36лева , дължима за периода 04.01.21г.- 29.04.22г. , като отхвърля иска за мораторна лихва за забава за горницата над уважения размер до пълния предявен размер.

ОСЪЖДА „М , ЕИК 111 да заплати на Г. И. Б. с ЕГН ***** на основание чл. 224, ал. 1 КТ сумата от **101,26 лева**, представляваща **брутен размер** на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето от сключване до прекратяване на трудовия договор за 3,32дни , ведно със законна лихва за забава от 29.04.22г. до изплащане на вземането, както и сумата от 12,18лева , представляваща мораторна лихва за забава за периода от 04.01.21г. до 29.04.22г., като **ОТХВЪРЛЯ** исковите по чл. 224 ,КТ и чл. 86,33Д за горницата над уважените размери до пълните им предявени размери.

ОСЪЖДА „М , ЕИК 111 да заплати на основание чл. 78, ал.1,ГПК на Г. И. Б. с ЕГН ***** разноски по делото за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 329,05лева, съразмерно на уважените искове.

ОСЪЖДА „М , ЕИК 111 да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд сумата от **300 лева** – разноски по делото за държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____